

За дъхъ неговъ, и ѿ мъ є пъждио.
Самъ мъ добаръ прымѣръ подаваше,
Алѣзїа пакъ тако оучеше.
И думаше да возлюби мудростъ,
Докротѣтель, со всѧ своѧ крѣпостъ.
Но ѿ сѣрдца прилѣжно д' ѿбива,
И ѿ себѣ всегда оудалѣва,
Тордостъ, злнсть и греѣролюкіе,
Оуныніе, блѣдъ и ѿбладеніе,
Іошъ и злобъ конса вси смѣртии,
Седмъ грѣхъвъ и вѣопротиви.
Да не люби съета прелестна,
Нитѣ мірска глѣба привременна.
И да бъде образъ смиренія,
Любкѣ изъ вѣтъ, въ вѣдѣ терпѣнія.
Да се оучи да люби ближнѧго,
И прощава и врага свое го.
Нека всегда оусердно вѣдномъ,
Помошь да ва, и покой страниномъ.
И чистота каквто душевна,
Да сохрани тако и тѣлесна.
Іошъ по това да є бодръ всегда,
И оуправа бодръмъ дъхомъ дѣла,
Бѣнички вѣши на рѣдъ го оучеше,
И предмети всегда толкуваше.
Изучи го и на Грамматика,
Стихотворство и на риторика.
Есѧ Алѣзїй пройде пизаніе,